

ORĘDOWNIK URZĘDOWY POWIATU PUCKIEGO.

Wychodzi w środę i sobotę. — Prenumerata
kwartalna 40 marek, miesięczna 15 marek
Poszczególne numery 2 marki.

Ogłoszenia w części nieurzędowej przyjmuje się
za opłatą 6 mk. od jednołamowego wiersza dro-
bnego druku, reklamy 10 mk. od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Dziennik Gdański“, Gdańsk.

Nr. 50.

Puck, sobota, dnia 25 czerwca 1921 r.

Rok 35.

- Treść:** 502. Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 27 IV 21 dotyczące środków przeciwniebiesuszących.
503. Okólnik Ministra b. dz. pr. w sprawie wykroczeń kompetencyjnych.
504. Okólnik Ministra b. dz. pr. w sprawie wydawnictwa „Przeglądu Administracyjnego”.
505. Rozporządzenie Ministra b. dz. pr. z dnia 18 V 21 w przedmiocie ustalenia nazw miejscowości powiatu puckiego.
506. Rozporządzenie Ministra b. dz. pr. z dnia 1 VI 21 w przedmiocie obowiązkowego dostarczania bezpłatnych egzemplarzy druków.
507. Rozporządzenie Ministra b. dz. pr. z dnia 28 V 21 w przedmiocie miar.
508. Rozporządzenie Ministra b. dz. pr. z dnia 2 VI 21 dotyczące zwolnienia od zajęcia oraz wprowadzenia wolnego obrotu przetworami ziemniaczanymi na obszarze byłej dzielnicy pruskiej.
509. Zarządzenie Wojewody Pomorskiego w przedmiocie przeciwdziałania sprzedaży rzeczy wojskowych.
510. Zatwierdzenie sołtysa na gminę Świecino.
511. Zatwierdzenie rendanta kasy gminnej w Łebczu.
Ogłoszenie.

502.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Pomorskiego dotyczące środków przeciwniebiesuszących.

Na mocy ustawy z 7 4 1869 w przedmiocie środków przeciwniebiesuszących (Dz. Ust. Rz. str. 105), oraz instrukcji do tej ustawy z 9 6 1873 r. (Dz. Ust. Rz. str. 147) i ustawy z 30 7 1883 r. (zbiór ustaw str. 195), nast. uchylając dotychczasowe rozporządzenia b. prezydenta rejencji kwidzińskiej z 30 7 1905 oraz z 1 12 1912 r. (Dz. Ust. str. 577), rozporządza się obowiązująco na cały obszar Województwa Pomorskiego, co następuje:

Ograniczenie wewozu.

§ 1.

Zakazuje się wewozu i przywozu żywego bydła rogatego, owiec i kóz z b. Kongresówki do Województwa Pomorskiego, tudzież zakazuje się przepęd bydła rogatego, owiec i kóz z b. Kongresówki do Województwa Pomorskiego, bez względu nato, czy to bydło pochodzi z Pomorza, czy skądinąd; na wyjątkowy przepęd bydła, należącego do właścicieli, mieszkających na obszarze Województwa Pomorskiego, które przekroczyło granicę Województwa Pomorskiego w celu paszenia lub wykonywania robót rolnych, zezwolić może tutejszy odnośny starosta, zarządzając po wysłuchaniu powiatowego lekarza weterynaryjnego wszelkie środki ostrożności, wskazane według opinii powiatowego lekarza weterynaryjnego.

§ 2.

1. Zakazuje się wewóz i przewóz wszystkich świeżych produktów, pochodzących od bydła rogatego,

wyjąwszy masła i sera. Zakazuje się również wewóz i przewóz z b. Kongresówki mierzwy, słomy, surowej i nieczyszczonej wełny i szmat niezapakowanych w workach lub wańtuchach, szorów i narzędzi stażennych.

2. Natomiast zezwala się na wewóz i przewóz następujących części produktów pochodzących od zwierząt przeżuwających:

- zupelnie wysuszonych albo zasolonych skór i kiszek,
- łoju przetopionego i steżalego w naczyniach,
- zupelnie wysuszonych kości, racic i rogów,
- mieliwa kostnego,
- wełny, sierści i włosów zapakowanych do worków,
- sproszkowanej krwi, o ile jest zupelnie bez zapachu,
- zupelnie przepiekowanego mięsa (w myśl § 4 ustawy dotyczącej oględzin bydła rzeźnego i badania mięsa z 3 VI 1900 r. Dz. Ust. Rz. str. 547 i później wydanych ustaw jak i w przyszłości wydanych rozporządzeń).

3. Powyższe pod 2) a, c, d i f podane przedmioty i rzeczy jak i szmaty zapakowane w workach wolno przewozić tylko koleją, a to szlakiem Aleksandrów-Otłoczyn i Mława-Iłowo i drogami Dobrzyń-Golub, Rypin-Brodnica. O mającym nadejść transporcie przedmiotów pod 3) podanych, należy uprzednio do odnośnego urzędu (Komendy Policji Państwowej) donieść, a na przewóz zezwala się tylko po urzędowym stwierdzeniu, że przedmioty przewiezione odpowiadają powyżej podanym warunkom.

4. Badania dokonuje się na koszt właściciela wzgl. przewożącego, ewentualnie przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

5. Powyższe ograniczenie wywozu nie odnosi się do mniejszych ilości świeżego ani przyrządzonego mięsa, zabranego dla spożycia w podróży.

Rybakom, flisakom i jadącym towarowym statkiem na Wiśle załodze statkowej, przekraczającej linję b. kordonu przy Silnie wolno zabrać dla własnego spożycia podczas podróży mięso do ilości 6 kg na osobę, jeżeli personel ten w Silnie ani na obrębie Województwa Pomorskiego się nie zmienia. Mięsa tego nie wolno w obrębie Województwa Pomorskiego dowozić do ładu.

6. Co do wewozu powyżej podanej ilości mięsa zarządza się, że mięso to winno być tak zapakowane, aby można je dokładnie zbadać na ilość i jakość. Statki nie odpowiadające powyższym wymaganiom należy dopóty zatrzymać, dopóki personel statkowy nie doprowadzi mięsa do warunków przepisanych umożliwiających przeprowadzenie dokładnej kontroli. Na wyjątki z § 1 i 2 zezwolić może Województwo Pomorskie. Piśmienne pozwolenie takie uzyskać należy przed przekroczeniem granicy Województwa Pomorskiego przez dany transport.

§ 3.

1. Wszystkie zwierzęta jako i zwierzęce produkty i inne przedmioty, które wbrew powyższemu rozporządzeniu zostały wewieżone z poza linii granicznej b. Kongresówki należy zająć pod nadzorem policyjnym unieszkodliwić wzgl. zniszczyć zwierzęta należy pod nadzorem policyjnym ubić i w razie potrzeby również w ten sam sposób dla użytku ludzkiego unieszkodliwić.

2. Koszta powstałe wskutek zajęcia i uboju bydła, wskutek zniszczenia i unieszkodliwienia mięsa lub przedmiotów powyżej podanych, należy przedstawić Województwu Pomorskiemu celem uregulowania ich przez kasę państwową, o ile należą do kasy państwowej.

3. Jeżeli dokładnie nie dowiedziono fakt przekroczenia z § 2 niniejszej ustawy a jeżeli zachodzi tylko silne podejrzenie przekroczenia tego, natenczas należy przedmiot wzgl. zwierzęta zajęte odosobnić i stawić pod nadzór policyjny i o tem natychmiast powiadomić Starostwo i miejscową władzę policyjną.

4. Jeżeli odnośne władze policyjne stwierdzą, że podejrzenie o przekroczenie to jest nieuzasadnione i zupełnie bezpodstawne, natenczas winne wydać bydło względnie przedmioty właścicielowi z powrotem, a w wypadku przeciwnym winne postępować wedle wskazówek danych przez powiatowego lekarza weterynaryjnego, stosując w razie potrzeby punkt 1 i 2 niniejszego paragrafu.

5. W obu powyższych wypadkach (ust. 3 i 4) obowiązane są posterunki policyjne akta dotyczące tej sprawy z dochodzeniami i ostatecznym wynikiem jej przedkładać przynależnemu tutejszemu Starostwu tak, żeby na ich podstawie można ewentualnie wdrożyć postępowanie karne.

Kataster bydła rogatego.

§ 4.

1. Na całym obszarze Województwa Pomorskiego zaprowadza się dla poszczególnych obwodów gminnych i obszarów dworskich włącznie miast osobny kataster bydła według załączonego wzoru I.

2. W pewnych gminach, zagrożonych księgosuszem zastrzegam sobie jeszcze osobny podział na mniejsze obwody katastralne i ustanowienie osobnych kontrolerów bydła. Wszelkie formularze potrzebne dla katastru oddaje się bezpłatnie.

§ 5.

Kataster bydła prowadzą kontrolerzy bydła. Do przejęcia stanowiska kontrolera bydła obowiązują się po wsiach sołtysów i naczelników obszarów dworskich, w miastach zarządy miejskie o ile starostwa nie wyznaczają innych osobnych kontrolerów bydła.

§ 6.

Kataster bydła należy założyć w formie zeszytów, przeznaczając dla każdego właściciela bydła pewną ilość stronnic obliczoną na kilka lat, stronnice te winne być zaopatrzone w bieżące numery stronicowe i zatwierdzone przez starostwo danego powiatu. Po zupełnym zużytkowaniu tych formularzy należy rejestr zakończyć z naznaczeniem:

zakończono

(miejscowość) . . . dnia . . .

Kontroler bydła

(nazwisko) . . .

(pieczętka)

Pozostały zapas bydła należy zapisać do nowego zeszytu; zgodność przeniesienia tego poświadczą wójt. Zakończony kataster bydła przechowuje przez 1/2 roku kontroler bydła u siebie, a potem wójt przez 5 lat następnych.

§ 7.

Do katastru bydła należy (według instrukcji podanej na formularzu) zapisywać szczegółowo cały bydłostan każdego właściciela bydła, taksamo i każda zmianę tj. każdy przyrost i ubytek, podając zarazem nazwisko i adres nabywcy, względnie poprzedniego właściciela i t. p. Ubytek śmiercią bydłęcia spowodowany, należy jako taki w katastrze zaznaczyć, tak samo należy tam w odpowiedniej rubryce zaznaczyć, jeżeli dla danej sztuki wydano świadectwo pochodzenia (porównaj §§ 10 i nast.)

§ 8.

Każdy właściciel bydła, mieszkający na obszarze Województwa Pomorskiego, winien wszelkie zmiany, to jest każdy przyrost i ubytek w bydłostanie w 48 godzinach donieść kontrolerowi bydła, który to odpowiednio w swym katastrze zapisuje.

Cięła należy najpóźniej w czterech tygodniach po porodzeniu do katastru podać. Kontroler bydła ma obowiązek każdą sztukę, wyjąwszy nowo porodoże cięła, zanim je do katastru zapisze, osobiście obejrzyć. W tym celu winien właściciel bydła każdą sztukę, mającą być zarejestrowaną, przedstawić kontrolerowi bydła. W miastach można zmienić postępowanie to o tyle, że zamiast przedstawienia sztuki bydła, może kontroler na podanie właściciela dać skontrolować daną sztukę przez upoważnionego do tego urzędnika, jednakże na żądanie miejskiego kontrolera bydła również obowiązany daną sztukę mu przytransportować i przedstawić.

Jeżeli jednakże przyrost w bydłostanie dokonał się przez bydło zaopatrzone już w świadectwo pochodzenia (wzór nr. 2) lub piśmienną przepustkę na przewóz bydła koleją żelazną (wzór nr. 3), natenczas należy zamiast przedstawienia nowonabytej sztuki przedłożyć kontrolerowi dane świadectwo.

Właściciele bydła są zobowiązani uprzystępnąć każdego czasu kontrolerowi bydła jako i funkcjonariuszom policyjnym i państwowym władzom weterynaryjnym rewizję całego bydłostanu.

§ 9.

Wójtowie mają nadzór nad prowadzeniem katastru w swoim obwodzie wójtowskim, a powinni conajmniej jeden raz w kwartale zrewidować i sprawdzić katastry bydła swego obwodu. W tej czynności pomaga wójtowi policja państwowa. Rewizję katastru i bydłostanu wykonywać może również i powiatowy lekarz weterynaryjny i osobni do tego wyznaczeni rewizorzy bydła jako i ich władze przełożone. Kontrolerzy bydła poszczególnych obwodów, jak i właściciele bydła są zobowiązani wszystkim tu wspomnianym urzędnikom państwowym celem przeprowadzenia rewizji każdego czasu uprzystępnąć katastry i uprzystępnąć bydło należące do danego obwodu katastralnego. Wykonanie każdej rewizji bydła i katastru należy poświadczyc w katastrze bydła.

§ 10.

1. Wszyscy rzeźnicy i handlarze bydła, mieszkający w obrębie Województwa Pomorskiego zobowiązani są do prowadzenia książki ewidencyjnej, do której winni każdą nowo nabytą jak również każdą sztukę bydła wstawioną do swej obory bezzwłocznie zapisywać (wzór nr. 5).

2. Rzeźnicy i handlarze bydła są zobowiązani w 48 godzinach po przyjęciu bydła podać je do zapisania w katastrze swemu kontrolerowi bydła, przedkładając zarazem świadectwo pochodzenia, w 48 godzinach należy również podać kontrolerowi sprawozdanie o dokonanych uboju jako też i każdej dalszej sprzedaży bydła.

3. Nabycie książki ewidencyjnej dla handlarzy i rzeźników jest ich rzeczą. Książki te podlegają również kontroli urzędników podanych w § 9. Rzeźnicy

i handlarze bydła powinni książki ewidencyjne kontrolującym urzędnikom natychmiast i każdego czasu na życzenie ich przedstawić i przez 1 rok po ostatnim zapisaniu przechowywać.

4. Jeżeli rzeźnicy względnie handlarze bydło nabyte wprost odstawiają do rzeźni na ubój, wtenczas powinni świadectwa pochodzenia lub przepustki na transport oddawać zarządzającemu rzeźnią wzgl. badaczowi mięsa, który zapisuje na świadectwie wzgl. przepustce nazwisko i adres rzeźnika i zapisuje bydło do ewidencji (wzór 5) wykazującego dokładnie spis świadectw pochodzenia wzgl. przepustek na przewóz, jak i dzień uboju danego zwierzęcia.

Zarządcy rzeźni wzgl. badacze mięsa przechowują świadectwa pochodzenia wzgl. przepustki na przewóz i książki ewidencyjne przez 1 rok od dnia uboju. W wypadku uboju zwierzęcia zwalnia się handlarzy i rzeźników z obowiązku meldowania kontrolerowi bydła, jak to podano w punkcie 2 powyższego paragrafu.

III. Przepęd bydła rogatego na polnych drogach.

§ 11.

1. Ktokolwiek transportuje bydło poza obszar gminy, w odległości 3 km. od swego zamieszkania, powinien uzyskać do tego osobne świadectwo pochodzenia w zielonym kolorze (wzór 2). Świadectwo to zaopatrzone być winno w pieczętkę kontrolera bydła. O ile soltys jest kontrolerem bydła, to stempluje je pieczętką sołecką. O ile jest osobny kontroler bydła, wtenczas otrzymuje tenże od Województwa Pomorskiego osobną pieczętkę z napisem obwodu kontrolnego.

2. Dla załadowania bydła na kolej żelazną lub na statki wodne potrzeba osobnego pozwolenia na załadowanie (§§ 16 i nast.).

3. Dla bydła jucznego i dla bydła hodowlanego, transportowanego na pastwiska poza obszar gminy w odległości ponad 3 km., udzielić może Starostwo długoterminowych najwyżej do 1 roku trwających świadectw pochodzenia. Świadectwo to służyć może tylko dla celów w świadectwie podanych, dla transportu w innych celach trzeba dla bydła tego osobnego przepisane świadectwa pochodzenia.

§ 12.

Na wszystko bydło rogate spędzone na jarmark lub targ winni właściciele bydła wzgl. ich zastępcy posiadać świadectwo pochodzenia (wzór 2), bez względu na to, czy bydło pochodzi z miejsca jarmarku wzgl. targu, albo też z innych miejscowości.

§ 13.

Wszelkie świadectwa podane w § 12 winien transportujący wzgl. kierownik transportu mieć przy sobie i urzędnikom kontrolującym podanym w § 8 ust. ostatni i w § 9 na żądanie każdego czasu przedłożyć.

§ 14.

Wystawiający świadectwo pochodzenia soltys

1. wzgl. kontroler bydła wypełnia odpowiednio wszystkie rubryki formularza II.

2. Świadectwa pochodzenia są krótkoterminowe mające znaczenie na najwyżej 5 dni.

3. Za każde świadectwo pochodzenia bez względu na ilość zapisanych sztuk opłaca właściciel wzgl. interesowany 5 mk. do kasy kontrolera bydła.

4. Na świadectwach pochodzenia należy poświadczyć, że bydło podczas ostatnich 2 tygodni stało w miejscowości wolnej od zarazy i że miejscowość ta nie jest położona w obrębie obserwacji zarządzanej z powodu jakiej choroby zaraźliwej zwierząt.

5. Jeżeli bydło, dla którego się żąda świadectwa pochodzenia, nie stało jeszcze 2 całe tygodnie w miejscowości ostatniego postoju, a zaopatrzone jest w świadectwo pochodzenia z poprzedniego miejsca pobytu, niewątpliwie wolnego od zaraz, natenczas wolno wyją-

tkowo wystawić ponowne świadectwo pochodzenia, które zatwierdzić winien wójt wzgl. burmistrz, a uznaje się jako czas pobytu w miejscowości wolnej od zaraz, czas pobytu w miejscowości obecnego postoju doliczając czas pobytu jego w poprzedniej miejscowości pochodzenia, niewątpliwie wolnej od zaraz.

§ 15.

Jeżeli bydło, dla którego wydano świadectwo pochodzenia, powróciło z transportu albo z jarmarku lub targu z powrotem do swego dotychczasowego właściciela, natenczas winien właściciel oddać uzyskane świadectwo pochodzenia w przebiegu 48 godzin soltysowi wzgl. kontrolerowi bydła spowrotem. Należytości zapłaconych wedł. § 14; ust. 3 nie zwraca się.

Soltys wzgl. kontroler bydła przechowuje świadectwa te na przebieg 1 roku.

§ 16.

Zakazuje się wszelki transport i przepęd bydła w godzinach nocnych, wyjąwszy transport na kolei żelaznej lub statkach wodnych i wyjąwszy wypadki osobnego przed rozpoczęciem transportu uzyskanego pozwolenia od władzy policyjnej.

Jako noc uważa się w zimowych miesiącach tj. w grudniu, styczniu godziny od 6 wiecz. do 7 rano, w październiku, listopadzie i lutym od 7 wiecz. do 6 rano, w miesiącach marcu, kwietniu, sierpniu i wrześniu od 8 wiecz. do 5 rano, w miesiącach maju, czerwcu i lipcu czas od 10 wiecz. godz. 4 rano.

Pozwolenie na nocny transport bydła udzielają we wyjątkowych wypadkach miejscowe władze policyjne na osobnym formularzu (wzór IV).

Pozwolenie na transport bydła nocą udzielić może dla swego powiatu starosta ludziom pod względem kryminalnym i pod względem przekroczeń procederowych wzgl. weterynaryjno-policyjnych niekarany już naprzód i na pewien okres czasu, nie przekraczający 6 miesięcy.

IV. Ładowanie bydła rogatego na kolejach żelaznych.

§ 17.

Ładować bydło na kolej żelazną wolno zasadniczo tylko w pewnych dniach i godzinach na pewnych stacjach kolejowych, które poszczególni starostowie za zgodą Województwa Pomorskiego ustanawiają w swym Oředowniku Powiatowym publikują.

We wyjątkowych wypadkach może starosta zezwolić na załadowanie bydła i na innej stacji kolei państwowej i w innych terminach.

§ 18.

Pozwolenie na załadowanie bydła uzależnia się od następujących warunków:

1. Wysyłający bydło powinien każdorazowo uzyskać od starostwa tego powiatu, z którego bydło pochodzi, osobne pozwolenie na przewóz kolejowy wedł. wzoru III, przepustkę tę wystawia się na podstawie przedłożonych świadectw pochodzenia (§ 11), które starostwo zatrzymuje i przechowuje na okres 1 roku, wystawiwszy przepustkę na przewóz. Przepustkę tę wystawić tylko wolno na okres 10 dni, wliczając dzień wystawienia jej.

2. Bydło mające być na kolei żelaznej załadowane, winno być na stacji kolejowej w dniu załadowania przez powiatowego lekarza weterynaryjnego tego powiatu, w którym stacja jest położona, zbadane na choroby zakaźne, Powiatowy lekarz weterynaryjny poświadcza na formularzu przepustki, że bydło jest nie podejrzane o jaką bądź zarazę.

3. Naczelnik stacji kolejowej winien bezpłatnie poświadczyć dokonane załadowanie na formularzu przepustki podając datę i miejsce załadowania bydła na kolei państwowej.

4. Koszta zbadania bydła przez powiatowego lekarza weterynaryjnego na stacji kolejowej opłaca przedsiębiorca transportu we wypadkach podanych w § 16 ust. 2. Natomiast koszty zbadania i poświadczenia przez powiatowego lekarza weterynaryjnego przy załadowaniu bydła na kolei żelaznej wyjąwszy § 17 ust. 2 opłaca kasa państwowa.

5. Przepustkę i poświadczenie po załadowaniu bydła powinien kierownik transportu bydła koleją zachować przy sobie, na żądanie każdego czasu przedłożyć urzędowym organom kontrolnym.

Starostwie i stacje kolejowe przejmujące załadowanie bydła prowadzić winne książki ewidencyjne dla kolejowych transportów bydła (wzór VI).

§ 19.

1. Każda sztuka bydła rogatego mająca być załadowaną winna posiadać na lewym rogu, a w braku lewego roga na prawym rogu wypaloną żegadłem pierwszą literę powiatu pochodzenia i nr. przepustki na przewóz kolejowy.

2. O ile brak obydwu rogów, natenczas należy to zaznaczyć w przepustce na przewóz kolejowy.

3. Wypalenie znamion na rogu należy do właściciela bydła, i może być wykonane krótko przed załadowaniem.

§ 20.

Dla bydła transportowego na targ lub jarmark:

1. Do innego powiatu, może starosta powiatu pochodzenia bydła wystawić już naprzód na świadectwie pochodzenia osobne poświadczenie, że na transport kolejowy niema sprzeciwu. Na podstawie tak poświadczonego świadectwa pochodzenia udzielić może starosta powiatu miejsca jarmarku lub targu przepustkę na transport kolejowy.

2. O ile brak tego poświadczenia na świadectwie pochodzenia, natenczas może dany starosta na koszt wnioskodawcy drogą telegraficzną lub telefoniczną uzyskać od starostwa pochodzenia to pozwolenie na przewóz kolejowy.

Wzór 1.

Kataster bydła

dla

gminy (obszaru dworskiego) .....

wójtostwa ..... powiat .....

spisany dnia ..... go ..... 192 .....

Kontroler (dogładczy) bydła: .....

(Pieczętka)

Urząd policji miejskiej: .....

Stwierdziłem dnia ..... go ..... 192 .....

(Pieczętka)

Wójt: .....

UWAGI.

1. Dla każdego właściciela bydła należy wyznaczyć z podaniem imienia i nazwiska osobną liczbę formularza zawierającego 4 stronicie.
2. Zapisywanie należy skutecznie pomiędzy linjami, wiek należy podać w liczbie.
3. Opis podany w rubryce (4-tej maść i znamiona należy wypełniać dokładnie; określenie np. w rodzaju „biała, czerwona” jest niewystarczające.
4. Rubryki 5-ta i 6-ta i świadectwo pochodzenia należy tylko wtenczas wypełnić, jeżeli zapisuje się nowonabytą sztukę, pochodzącą z innej miejscowości.
5. Przy wypełnianiu rubryki „świadectwo pochodzenia” należy w każdym wypadku uwzględnić rubrykę „przybytek”. Wszelki przybytek należy rejestrować pod osobną liczbą porządkową, wypełniając rubrykę 2, 3, 4, t. j.: rodzaj, wiek, maść i znamiona.
6. Zapisując nowonabytą sztukę, pochodzącą z tej samej miejscowości, opuszcza się rubrykę 5-tą i 6-tą (świadectwo pochodzenia).
7. Podając ubytek bydła w rubryce 9-tej i 10-tej (ubytek) skreśla się w sposób staranny — jedną kreską — rejestr podany co do tej sztuki w rubrykach 1—8-mej, tak aby skreślony rejestr pozostał jeszcze czytelny.
8. Sztuki bydła, dla których wydano świadectwo pochodzenia celem sprzedania ich na jarmarku zapisuje się dopiero wówczas w rubryce 9-tej i 10-tej, skoro właściciel bydła w danym katastrze ubytek ten poda

§ 21.

Państwowy lekarz weterynaryjny dozoruujący załadowanie bydła, jest upoważniony do cofnięcia pozwolenia na załadowanie tego bydła rogatego, które według jego zdania jest podejrzane o jakieś przemytnictwo lub nieścisłości co do dokumentów pochodzenia, a jest zobowiązany donieść o tem miejscowej policji, która winna postępować w myśl § 3.

§ 21a.

O ile bydło pochodzi z okolic, gdzie nie obowiązują rejestracja (świadectwo pochodzenia i przepustki na załadowanie) natenczas może transport kolejowy takiego bydła przepuścić tylko za zgodą Województwa Pomorskiego.

V. Końcowe instrukcje.

§ 22.

Cielęta do 4 miesięcy (t. j. do wypuszczania rogów) nie podlegają ograniczeniu § 10, 2 i 3 § 16—21. Cielęta te mogą być załadowane i transportowane na kolei żelaznej i poza obszar powiatu pochodzenia tylko na podstawie świadectwa pochodzenia wzór 2).

§ 23.

Przekroczenia z powyższego rozporządzenia krajowego policyjnego podlegają karom § 328 K. K. i karom ust. rz. dnia z 21 5 1878 r. (Dz. Ust. str. 95) a przekroczenia tylko z niedbalstwa popełnione podlegają grzywnie do 600 mk. a w razie niemożności zapłacenia odpowiedniemu aresztowi. W obydwu wypadkach można zarządzić skonfiskowanie bydła będącego przedmiotem przestępstwa.

§ 24.

Powyższe rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

T o r u ń, dnia 27 kwietnia 1921 r.

Wojewoda Pomorski:
JAN BREJSKI.

Liczba bież.	Rodzaj (buhaj, wół krowa jałówka itp.)	Wiek lat	Maść i znamiona	Świadcstwo pochodzenia		Przyrost		Ubytek		Uwagi
				data	miejs- cowość	data	od kogo i skąd nabyte	data	do kogo i dokąd	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	krowa	5	białobestra z dużą trójkątną gwiazdą i lewym białym uchem itd.				własnego chowu			
2	jałówka	2	białobestra, wysokie 4 nogi od pięcin białe, lewy róg ku oku zgięty			5 V 21	od Drzymały z Pokrzydowa nabyta			
3	jałówka	1 1/2	białobestra za lewą łopatką szeroki pas poprzeczny sięgający o 1 stopę poza kłęb na prawą stronę	17 X	Mikołajk	7 IV 21	własnego chowu (od krowy nr. 1)	17 X 21	sprzedana Kozielskiemu do Mikołajek	do chowu
4	buhaj	3	białobestry, na grzbiecie biały pas, gwiazda i chrapka			6 X 21	od Witkowskiego z Chełmna			wskutek wzdęcia się na koniczynie
5	krowa		białobestra, ogon w dolnej połowie biały, pod gardle białe itd.					5 8 20	ubita przez Rapackiego z Batorowa	
6	jałówka	1 1/2	czarna z białym płatem okrągłym podłużnym w lewym dole słabiznowym	5 7 21	Brusy			5 7 20	do Majewskiego w Brusach	na rzeź

Wzór 2. Nr. ....
Świadcstwo wystawione dla .....
w .....
celem transportu poniżej podanego bydła
do .....

Nr. ....

(W kolorze zielonym dla strefy rejestracyjnej w kolorze czerwonym dla innych części Województwa)

Świadcstwo pochodzenia

ważne na ..... dni, z wyłączeniem nocy, celem przepędu bydła z ..... przez ..... do ..... na targ

Nr. Katastru bydła Opis	Nr. bież.	Nr. Katastru bydła	Rodzaj	Wiek	Maść i znamiona	Nazwisko, zawód i adres właściciela	Uwagi
.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....	.....

Poświadczam się niniejszem, że powyższe bydło, podane w liczbie porządkowej, w przebiegu ostatnich ..... dni znajdowało się w miejscowości tutejszej, która od ostatnich 15 dni jest niezapowietrzona i nie położona w obrębie strefy obserwacyjnej, tudzież, że według wykazu przedłożonych świadectw pochodzenia bydło powyżej podane pod nr. .... dni stało poprzednio w ..... i że ta miejscowość w czasie tym była wolna od zaraz jakoteż nie leży w obrębie strefy obserwacyjnej.

....., dnia ..... go ..... 192... r.

Stwierdziłem:

Rewizor bydła:

Policja Państwowa w .....

dnia .....

Za zgodność poświadczam:

(Pieczęć).

....., dnia ..... go ..... 192... r.

(Szczegóły nie opowiadające należy skreślić).

Wójt:

(Pieczęć).

ważne od .....
do .....
na ..... dni

Poświadczam się, że bydło załadowano na stacji .....
kolei żelaznej dnia ..... i że inna stacja kolejowa bydła tego
nie przyjęła.
Naczelnik stacji:

Przepustka Nr. .....

na przewóz bydła koleją.

P. .... z ..... powiat
 zezwala się na załadowanie poniżej podanych ..... sztuk bydła, a mianowicie:

Licz. bież.	Zapisać w katastrze bydła		Płeć	Wiek	Maść	Znamiona	Znak wypalony na rogu	Uwagi
	miejsowości	pod nr.						
1.								

na stacji kolejowej ..... celem dalszego wywozu do .....

Zarazem poświadcza się:

1. że według dostarczonych świadectw pochodzenia wymienione bydło stało przez 14 dni poprzednio w powyżej podanych miejscowościach, i że miejscowości te są wolne od chorób zaraźliwych;
2. że wyżej wymienione miejscowości nie należą do obwodów izolacyjnych lub obserwacyjnych.

Załadowanie powinno nastąpić pod dozorem powiatowego lekarza weterynaryjnego w .....
 Do załadowania należy dopiero wtedy przystąpić, skoro lekarz powiatowy weterynaryjny wystawi drugo-
 stronnie wypełnione poświadczenie.

Powyższa przepustka traci ważność z dniem .....
 wanie więc powinno być, do tego dnia uskutecznione. .... załado-

(Pieczęć) ..... dnia ..... go ..... 192.....
 Starosta.

P O Ś W I A D C Z E N I E .

Poświadczam niniejszem, że podane drugostronnie bydło w dniu dzisiejszym przed załadowaniem zbadałem i stwierdziłem, że nie jest podejrzane o choroby zaraźliwe.

(Pieczęć) ..... dnia ..... 192.....
 Powiatowy lekarz weterynaryjny.

P O Ś W I A D C Z E N I E .

Poświadczam niniejszem, że załadowanie nastąpiło dnia ..... na stacji .....

....., że zostało zapisane pod nr. kontroli ..... i że bydło
 nie zostało przejęte przez inną stację kolejową

(Pieczęć) ..... dnia ..... 192.....
 Naczelnik Stacji Kolejowej.

Dla przestrogi: Zmiany powyższych zapisów poczynione przez третią osobę, podlegają według obowiązują-
 jących przepisów karze więzienia.

Przepustka na przepęd.

P. ....
 z .....

zezwala się na przepęd bydła na jarmark (targ) do miejscowości .....
 ..... w czasie od ..... do .....

Przepęd ten może się rozpocząć w nocy poprzedzającej jarmark (targ), począwszy od godz. ....
 Pozwolenia niniejszego udzielono pod następującymi warunkami:

1. Niniejszą przepustkę wraz ze świadectwem pochodzenia należy okazać każdorazowo na żądanie kontrolującego urzędnika w czasie przepędu bydła.
2. Przepęd należy kierować szlakiem z .....

przez ..... do .....

Przepustkę niniejszą, należy okazać kontrolerowi (doglądaczowi) bydła celem ścisłego stwierdzenia
 świadectwa pochodzenia.

Przepustkę tę unieważnić mogą w każdym czasie niżej podpisane władze.

Po upływie terminu ważności przepustki należy takową zwrócić podpisanemu urzędowi.

....., dnia ..... go ..... 192.....
 Wójt: ..... Urząd policyjny:

(Pieczęć)

Wzór V. Nazwisko i zawód właściciela

Str. ....

Nr. bież.	Rodzaj (wół, krowa jałówka cielę itp.)	Wiek lat	Maść i znamiona	Świadectwo pochodzenia		Przyrost		Ubytek		Uwagi
				data	z miejscowości pochodzenia	data	od kogo? skąd?	data	do kogo—dokąd	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Ewidencja przepustek na przewóz bydła koleją.

Liczba bież.	Zapisane w katastrze bydła		Właściciel bydła	Płeć	Wiek	Maść	Znak wy- palony na rogu	Stacja kolejowa załadowania wzgl. przeznaczenia	Uwagi
	miejsowość	p. nr.							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

503.

OKÓLNIK

**Ministra b. dz. pruskiej, z dnia 18 V 21
w sprawie wykroczeń kompetencyjnych.**

1. Stwierdziłem, że organy administracyjne wydają zarządzenia bądź nie należące do ich zakresu działania, bądź wprost wyraźnie zabronione przez prawo.

Tego rodzaju wykroczenia kompetencyjne nie mogą być nadal tolerowane i muszą być bezwzględnie zwalczane w myśl obowiązujących przepisów. W tym celu przypominam:

- a) wszelkie wykroczenie kompetencyjne stanowi przede wszystkim delikt służbowy według § 2 ustawy dyscyplinarnej.
- b) poza tem wykroczenie kompetencyjne może stanowić czyn karalny w drodze sądowej według kodeksu karnego np. § 342 kodeksu karnego ewtl.
- c) delikt cywilny (niedozwolone działanie) wzgl. naruszenie obowiązków w myśl § 839 i n. kodeksu cywilnego i uzasadniać obowiązek wynagrodzenia szkody, jaka wynikła z powodu wykroczenia kompetencyjnego.

II. Organy powołane do sprawowania nadzoru są obowiązane natychmiast po otrzymaniu wiadomości o wykroczeniu kompetencyjnym wdrożyć przeciwko winnym nieformalne dochodzenia.

III. Organy, odbywające inspekcje wzgl. wizytacje urzędów, są obowiązane każdy wypadek wykroczenia kompetencyjnego ustalić protokólnie, a protokół przelać natychmiast swej przełożonej władzy do właściwego użytku, stwierdzając to w sprawozdaniu wizytacyjnym wzgl. inspekcyjnym,

Poznań, 18 V 21

Minister
w z. (—) Polczyński

Podwładnym mi urzędem podaję powyższy okólnik do wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 15 VI 1921.

Lipski, starosta.

504.

OKÓLNIK

**Ministra b. dz. pr. w sprawie: wydawnictwa
„Przeglądu Administracyjnego“.**

I. „Przegląd Administracyjny“, którego program zestawiony jest w załączonym prospekcie, będzie wychodzić staraniem i nakładem Ministerstwa byłej dzielnicy pruskiej. Wydawnictwo ma służyć głównie celom praktycznym — uprawomocnienia administracji byłej dzielnicy pruskiej. Ma ono ułatwić poznanie zasad administracji i obowiązujących przepisów prawa administracyjnego tym urzędnikom, którzy nie mając fachowego przygotowania do służby administracyjnej, zamierzają poświęcić się jej na stałe, i w tym celu pragną przyswoić sobie wiadomości potrzebne w nowym ich zawodzie.

Pozatem „Przegląd Administracyjny“ ma umożliwić fachowym urzędnikom pogłębienie posiadanych wiadomości i należyte wyzyskanie zebranych doświadczeń w drodze wymiany, przy równoczesnym ich uprzyśtępnieniu dla ogółu urzędników.

II. „Przegląd Administracyjny“ nie jest urzędowym organem Ministerstwa; dlatego nie wolno uważać poglądów wyrażonych w tem wydawnictwie za poglądy Ministerstwa. Artykuły (rozprawy etc.), ogłaszane w Przeglądzie, będą miały takie tylko znaczenie, jakie posiadają inne podobne prywatne wydawnictwa wzgl. dzieła i podręczniki, używane w praktyce administracyjnej. Znaczenie to zależy zawsze od jasności wykładu i siły argumentacji poszczególnego autora. Zapatrywanie autora, jeśli ma być uwzględnionem — musi czytelnika przekonać.

Rozprawy ogłaszane w „Przeglądzie“ nie mają wcale znaczenia urzędowych wskazówek, któreby wiązały mogły urzędników. Urzędnicy nie mogą tedy w służbie powoływać się na „Przegląd Administracyjny“ i o jego opinie.

III. „Przegląd Administracyjny“ ma być poradnikiem urzędnika. W tym zakresie musi posiadać poparcie wszystkich urzędów, zarówno państwowych, jak i samorządowych i to podobne do tego, jakie w swoim czasie posiadał pruski „Verwaltungsarchiv“.

Poparcie wyrażać się winno:

1. w przedpłacie odpowiedniej liczby egzemplarzy,
2. w regularnym czytelnictwie i w odpowiednim zainteresowaniu dla treści czasopisma,
3. w współpracownictwie i
4. w zasięgnięciu porady i opinii bądź to redakcji, bądź to innych osób za pośrednictwem redakcji w sprawach administracji.

IV. W ślad zatem:

- ad 1. Wszystkie urzędy państwowe obowiązane są zaabonować dla użytku urzędowego „Przegląd Administracyjny“, w takiej liczbie egzemplarzy, by na każdym 15 urzędników mógł być przeznaczonym jeden egzemplarz.

„Przegląd Administracyjny“ powinien zająć miejsce „Verwaltungsarchiv-u“, byłoby zatem bardzo wskazanem, ażeby zaabonowały „Przegląd Administracyjny“ te jednostki samorządu, które abonowały dawniej „Verwaltungsarchiv“ — i to w tej samej, co dawniej liczbie egzemplarzy.

- ad 2. Naczelnicy urzędów obowiązani są uprzyśtępnić wzgl. zorganizować czytelnictwo „Przeglądu“ i osobiście od czasu do czasu przekonywać się, czy i z jakim skutkiem czytelnictwo to się rozwija.
- ad 3. Współpracownictwo będzie odpowiednio honorowanem. Urzędnicy, którzy posiadają wzgl. przygotują dla „Przeglądu“ odpowiednie rozprawy, notatki etc., zechcą się zgłosić ustnie lub pisemnie w Redakcji o wyjaśnienia w tym kierunku. Zależnie od opracowania, honorarium autorskie wynosić będzie do 320 mk. polskich za stronę wzgl. 10 mk. od wiersza.
- ad 4. Naczelnicy Wydziałów, którzy pragną, aby tematy interesujące ich gałąź administracji opracowane zostały w „Przeglądzie“, zechcą tematy te zgłosić w „Redakcji“. W razie wątpliwości co do znaczenia poszczególnych przepisów, Naczelnicy urzędów, jak i wogóle urzędnicy powinni zwracać się bezpośrednio do Redakcji o wyjaśnienie. Czyniąc to, powinni jednak pamiętać o obowiązku tajemnicy służbowej. Przedstawiając sprawę należy przeto opuścić wszelkie szczegóły

wymagające tajemnicy, a przede wszystkim nazwiska osób interesowanych, oraz nazwę miejscowości, jeśli znajomość tej ostatniej mogłaby ułatwić wnioski co do osób interesowanych w sprawie objętej tajemnicą. Oczywiście korespondencja urzędników z Redakcją nie potrzebuje przestrzegać drogi służbowej.

V. Szczegóły potrzebne do wykonywania obowiązków wynikających z ust. IV. zawarte są w prospekcie. Będzie zatem rzeczą pp. Naczelników wydać potrzebne zarządzenia, ażeby „Przegląd” mógł spełnić powierzone mu zadanie.

Dołączone egzemplarze prospektu należy rozdzielić między urzędników i przesłać podległym organom z odpowiednim pouczeniem.

Poznań, dnia 29 kwietnia 1921 r.

Minister
w z. Połczyński.

PROSPEKT

Z dniem 15 maja 1921 r. zaczną wychodzić nakładem Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej

Przegląd Administracyjny

Dwutygodnik poświęcony teorii i praktyce prawa administracyjnego.

Naczelnny Redaktor:

Dr. Stanisław Celichowski.

Komitet Redakcyjny:

Czesław Czypicki — Prezes Senatu Administracyjnego,

Dr. Jarogniew Drwęski — Prezydent miasta Poznania,

Juljan Hubert — Naczelnik Wydziału Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej.

Dr. Jan Podkomorski — Naczelnik Wydziału Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej,

Wacław Wyczyński — Starosta Krajowy.

Adres Redakcji:

Poznań, Zamek (Ministerstwo b. Dzielnicy Pruskiej).

Adres Administracji:

Poznań, Zamek (Ministerstwo b. Dzielnicy Pruskiej).

Adres Ekspedycji:

Drukarnia „Dziennika Poznańskiego”, Poznań,
ul. Pocztowa 9.

Prenumerata kwartalna (6 numerów) włącznie z przesyłką pocztową 180,— mk. Cena pojedynczego numeru w handlu księgarskim (bez dodatku drożyznianego) 52,— mk.

Zamawiać można na pocztę oraz w administracji.

Objętość każdego numeru 2 arkusze (32 strony).

Ogłoszenia 1000,— mk. od strony, a przy mniejszych ogłoszeniach 50,— mk. od wiersza.

Czasopismo składane będzie czionkami Drukarni „Dziennika Poznańskiego” w Poznaniu.

505.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie ustalenia nazw miejscowości powiatu puckiego.

Dla następujących miejscowości powiatu puckiego ustala się nazwy:

Dębek	zamiast Dębeki
Minkowice	„ Mienkowice
Mieroszyno	„ Mieruszyno
Mrzeżino	„ Mrzeżyno
Radoszewo	„ Redyszewo
Rekowo	„ Rokowo
Przybysz	„ Przybycz
Smolno	„ Smolino
Strzelno	„ Strzelino

Poznań, dnia 18 maja 1921 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej:
w z. Połczyński.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 12 VI 1921 r.

Lipski, starosta.

506.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie obowiązkowego dostarczenia bezpłatnych egzemplarzy druków.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dziennik Praw nr. 64, poz. 385) zarządzam, co następuje:

Art. 1.

Każdy zarządzający zakładem drukarskim winien w drodze przepisanej w art. 3 niniejszego rozporządzenia dostarczać bezpłatnie 6 egzemplarzy każdego druku bezzwłocznie po jego ukończeniu następującym instytucjom po 1 egzemplarzu: 1) Ministerstwu b. dzielnicy pruskiej w Poznaniu, 2) Bibliotece Uniwersyteckiej w Poznaniu, 3) Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w Warszawie, 4) Bibliotece Uniwersyteckiej w Warszawie, 5) Bibliotece Uniwersyteckiej w Krakowie i 6) Bibliotece Uniwersyteckiej we Lwowie.

Przepis ten nie dotyczy tak zwanych druków akcydensowych, t. j. wszelkiego rodzaju formularzy, zawiadomień w sprawach rodzinnych i handlowych, zaproszeń, kart wizytowych i t. p.

Art. 2.

Jeżeli dzieło ukazuje się jednocześnie w różnych wydaniach (np. z dodatkiem lub bez niego, z ilustracjami lub bez nich, drukowane większymi lub mniejszymi czionkami i t. p.), poszczególne wydania podlegają obowiązkowi dostarczenia po 6 egzemplarzy każde.

Jeżeli zaś różnica polega tylko na gatunku szaty wydawniczej (np. na dobroci papieru, na szerokości marginesu), wśród dostarczonej Ministerstwu ilości winien być 1 egzemplarz w najodrobniejszym wydaniu, który przeznaczają się dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie.

O ile obok wydania zwyczajnego ukazują się egzemplarze luksusowe (np. na papierze czerpanym, japońskim i t. p.), egzemplarz luksusowy winien być dostarczony tylko wówczas, jeżeli ich liczba przekracza 100 egzemplarzy.

Różne wydania tego samego dzieła uważane są za różne dzieła niezależnie od tego, czy wydanie następne różni się czemkolwiek od poprzedniego, czy też nie.

Art. 3.

Obowiązkowe egzemplarze druków, przeznaczone dla instytucji, wymienionych w art. 1, należy dostarczać Starostom, w Poznaniu Staroście Grodzkiemu, w Bydgoszczy, Toruniu, Grudziądzu—Prezydentom miasta. Wyjątek stanowią czasopisma, które należy przysyłać bezpośrednio do instytucji, wymienionych w art. 1 rozporządzenia niniejszego.

Art. 4.

Wykroczenie przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia podlega karom, przewidzianym w ustępie 2 rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. (Tyg. Urzęd. nr. 29, str. 148).

Poza tem może nastąpić odbiór obowiązkowych egzemplarzy druków w drodze administracyjnej.

Art. 5.

Uchyla się:

- par. 6 ustawy prasowej z dnia 12 maja 1851 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 273),
- rozporządzenie Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. (Tyg. Urzęd. nr. 29, str. 148), za wyjątkiem kar, określonych w ustępie 2,
- rozporządzenie Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 11-go października 1919 r. (Tyg. Urz. nr. 60, str. 305).

Art. 6.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiazujaca z dniem jego ogłoszenia.

Poznań, dnia 1 czerwca 1921 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej.

w. z. Połczyński.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 12 VI 1921.

Lipski, starosta.

507.

**ROZPORZĄDZENIE
w przedmiocie miar.**

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Pr. nr. 64, poz. 385) zarządzam, co następuje:

Art. 1.

Moc obowiązująca art. 1—20 dekretu Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Praw nr. 15, poz. 211) rozszerza się na obszar b. dzielnicy pruskiej z tem, iż art. 1—19 wyżej powołanego dekretu i wydane na ich podstawie rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1921 r. zaś art. 20 dekretu wraz z wydanymi na tej podstawie rozporządzeniami wchodzi z dniem 1 stycznia 1922 r.

Art. 2.

Przepisy niemieckiej ustawy o miarach z dnia 30 maja 1903 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej str. 349) oraz pruskich ustaw i wydatych na podstawie tych ustaw rozporządzeń uchyla się, o ile one sprzeciwiają się postanowieniom wprowadzonym przez art. 1-szy niniejszego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 28 maja 1921 r.

Minister b. dzielnicy pruskiej.

W. Kucharski.

Powołany wyżej dekret Naczelnika Państwa opiewa:
Dekret o miarach.

Art. 1.

Legalnymi jednostkami miar w Państwie Polskiem są jednostki, określone w art. 2—7 dekretu niniejszego, oraz te jednostki wtórne, wielokrotne i podwielokrotne jednostek podstawowych, określonych w tychże artykułach, które będą uznane za legalne przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2.

Podstawową jednostką długości jest metr.

Art. 3.

Podstawowymi jednostkami powierzchni są: metr kwadratowy i ar.

Jednostkami powierzchni są także powierzchnie zawarte w kwadratach, których boki są równe którejkolwiek z legalnych jednostek długości.

Art. 4.

Podstawowymi jednostkami objętości są: metr sześcienny albo kubiczny i liter.

Art. 5.

Podstawową jednostką kątów płaskich jest kąt prosty.

Art. 6.

Podstawową jednostką masy jest kilogram.

Art. 7.

Jednostką temperatury (różnic temperatury) jest różnica temperatury odpowiadająca jednemu stopniowi normalnej skali termometrycznej, czyli stopień temperatury.

Art. 8.

W wszystkich aktach i czynnościach urzędowych, w obrocie publicznym oraz w wszystkich kontraktach rządowych, przy których zachodzi potrzeba wyrażenia miary, należy ją wyrażać w legalnych jednostkach miar.

Art. 9.

Wzorem miary jest ciało fizyczne, którego pewna właściwość pod względem wielkości przedstawia tę miarę z określoną dokładnością. Przyrządem mierniczym jest każdy mechanizm, służący do pośredniego lub bezpośredniego dokonywania pomiarów.

Wzorce miar i przyrządy miernicze stanowią narzędzia miernicze.

Art. 10.

Uchybieniem wzorca miary jest różnica między jego wielkością i wielkością odpowiadającego mu wzorca normalnego, z którym według przepisów winien być porównany przy legalizowaniu. Uchybieniem przyrządu jest różnica między znaną rzeczywistą miarą wzorców normalnych, za pomocą których winien on być sprawdzony przy legalizowaniu, a tą miarą, którą według wskazań przyrządu należałoby owym wzorcem normalnym przypisać, lub różnica między wskazaniami przyrządu a wskazaniami przyrządu normalnego, z którym według przepisów winien on być porównywany przy legalizowaniu.

Art. 11.

Narzędzia miernicze są legalne, jeżeli bez względu na swoje uchybienia, odpowiadają pozatem przepisom o warunkach legalizowania, wydanym na podstawie niniejszego dekretu przez Główny Urząd Miar, są rzetelne, jeżeli ich uchybienia nie przekraczają granic uchybień obiegowych, ustanawianych przez Ministra Przemysłu i Handlu dla narzędzi mierniczych, znajdujących się w obrocie publicznym.

Art. 12.

Legalizacja narzędzi mierniczych polega na przepisem sprawdzaniu ich i oświadczaniu przez władzę powołaną. W obrocie publicznym legalizacja jest ważna w ciągu okresu przepisanej przez Główny Urząd Miar, po upływie którego uważa się ją za niebyłą.

Art. 13.

Przy wszelkiego rodzaju czynnościach urzędowych winny być używane dla wykonywania pomiarów narzędzia miernicze, odpowiadające obowiązującym przepisom i sprawdzane w Głównym Urzędzie Miar lub urzędach podwładnych.

Art. 14.

W obrocie publicznym do mierzenia długości, powierzchni, objętości i masy (w mowie potocznej zwanej wagą) o ile przez to będzie lub może być ustanawiana wartość rzeczy lub świadczeń, mogą być wyłącznie stosowane i przechowywane narzędzia miernicze legalizowane, legalne i rzetelne.

Art. 15.

Minister Przemysłu i Handlu upoważniony jest do rozciągnięcia działania art. 14 na wszelkie narzędzia miernicze, używane w obrocie publicznym i służące do obliczenia wartości dostarczanych materij lub energii, lub używane do oceny pracy, bądź też mające znaczenie dla bezpieczeństwa publicznego, jako i na wszelkie narzędzia miernicze wynajmowane zawodowo, lub oddawane do użytku publicznego za opłatą.

Art. 16.

W czynnościach, dla których prawo niniejsze przewiduje obowiązkowe używanie narzędzi mierniczych legalizowanych, narzędzia te używane być mają właściwie, t. j. tylko w tych warunkach i okolicznościach, dla odmierzenia takiego rodzaju wielkości, materij lub energii i takich ilości, dla których zostały one dopuszczone przez Główny Urząd Miar do obrotu publicznego, podlegającego przymusowi legalizowania.

Art. 17.

Minister Przemysłu i Handlu władny jest, dla poszczególnych gałęzi, jako też określonych rodzajów towarów, przeznaczonych do obrotu publicznego, a szczególnie do obrotu zagranicznego, dozwalać w drodze wyjątku stosowanie takich narzędzi mierniczych, które nie opierają się na miarach, wyszczególnionych w artykułach 1—7 i nie są legalizowane według krajowych przepisów.

Art. 18.

Sprawami dotyczącymi miar i narzędzi mierniczych, zawiaduje Główny Urząd Miar w Warszawie, podlegający Ministrowi Przemysłu i Handlu. Statut Głównego Urzędu Miar i urzędów podwładnych wydaje Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 19.

Dyrektora Głównego Urzędu Miar mianuje Najwyższa Władza Państwowa.

Art. 20.

Wyrób i sprzedaż narzędzi mierniczych podlega koncesjonowaniu i nadzorowi Głównego Urzędu Miar w sposób, który określi Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 21.

Miejscowa policja oraz municypalne inspekcje handlowe obowiązane są do bezpośredniego nadzoru nad stosowaniem w obrocie publicznym narzędzi mierniczych, odpowiadających warunkom art. 14. Przepis ten nie odnosi się do urzędów państwowych.

Art. 22.

Winny przekroczenia art. 14 dekretu niniejszego ulegnie karze przewidzianej w kodeksie karnym albo karze administracyjnej, nałożonej przez odpowiednie władze legalizacji narzędzi mierniczych w sposób, który określi Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 23.

Wykonanie dekretu niniejszego należy do Ministra Przemysłu i Handlu, który określi również wysokości opłat za czynności Urzędów Miar i sposób wydawania przepisów, przewidzianych w dekreście niniejszym.

Art. 24.

Minister Przemysłu i Handlu wyda przepisy dotyczące określenia i dalszego tymczasowego używania móg nowopolskich, katów, funtów i lutów na ziemiach b. zaboru rosyjskiego.

Dan w Warszawie, 8 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa
J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów
I. J. Paderewski.

Minister Przemysłu i Handlu
Kazimierz Hacia.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 12 VI 21.

Lipski, starosta.

508.

ROZPORZĄDZENIE

dotyczące zwolnienia od zajęcia oraz wprowadzenia wolnego obrotu przetworami ziemniaczanymi na obszarze byłej dzielnicy pruskiej.

Na podstawie rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 7 stycznia 1919 r. w połączeniu z art. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pr. (Dz. Praw nr. 64 poz. 385) oraz art. 1 dekretu Ministra b. dzielnicy pr. z dnia 13 listopada 1919 r. (Tyg. Urzęd. nr. 62 str. 334) rozporządzam, co następuje:

Art. 1.

Wszelką produkcję fabryk przetworów ziemniaczanych na obszarze b. dzielnicy pruskiej zwalnia się od zajęcia na rzecz Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej z dniem 16 czerwca 1921 r., oraz wprowadza się wolny obrót temi przetworami na obszarze b. dziel. pr.

Art. 2.

Likwidację wszystkich spraw powstałych i wynikających z rozporządzenia z dnia 8 października 1920 r. (Dz. Urzęd. nr. 73 poz. 501) oraz z wszystkich na podstawie tego rozporządzenia wydanych przepisów wykonawczych i rozporządzeń dodatkowych przepro-

wadza Ministerstwo b. dzielnicy pruskiej (Departament Przemysłu i Handlu), na które Spółka Interesentów Przetworów Ziemniaczanych w Poznaniu, sprawująca z ramienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej sekwestr przetworów ziemniaczanych, jako też poszczególne fabryki winny bezzwłocznie a w każdym razie najpóźniej do dnia 10 czerwca 1921 r. przelać wszelką należność, jaką spółka i poszczególne fabryki winne są Ministerstwu i Funduszowi Rezerwowemu Krochmalni i Suszarni Wielkopolskich, przekazując ją Departamentowi Skarbu Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej Wydział Kasowy, na konto „Krochmal“ wzgl. „Fundusz Rezerwowy Krochmalni i Suszarni Wielkopolskich“.

Art. 3.

Wszelkie zapasy przetworów ziemniaczanych, wyprodukowanych do dnia 27 maja 1921 r. włącznie, muszą być stawione do dyspozycji Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej.

Art. 4.

Wszystkie fabryki przetworów ziemniaczanych na obszarze byłej dzielnicy pruskiej winne do dnia 10 czerwca 1921 r. przedłożyć Ministerstwu b. dzielnicy pruskiej (Departamentowi Przemysłu i Handlu):

- dokładne zestawienia produkcji i obrotu z kampanji 1920-21 r.,
- wykazy zapasów, znajdujących się na ich składach, ziemniaków i przetworów ziemniaczanych, jakto mączki ziemniaczanej (Superior, Prima, Secunda, Tertia), krochmalu zielonego, szlamów suchych i mokrych, dekstryny, syropu, płatków mielonych i niemielonych, krążków i suszonki wedle stanu z dnia 27 maja 1921 r. włącznie;
- wyciągi z ksiąg handlowych, o ile dotyczą obliczeń z Spółką Interesentów Przetworów Ziemniaczanych, uwzględniając także pozostałości z dnia 27-go maja 1921 r. włącznie.

Art. 5.

Niezastosowanie się do przepisów niniejszego rozporządzenia podlega karze aresztu lub więzienia do 6-ciu miesięcy i grzywnie do miliona marek lub jednej z tych kar.

Art. 6.

Uchyla się następujące rozporządzenia:

- Rozporządzenie z dnia 8 paźdz. 1920 r. (Dz. Urzęd. nr. 73 poz. 501).
- Rozporządzenie z dnia 3 lutego 1921 r. (Dz. Urzęd. nr. 8 poz. 43).
- Rozporządzenie z dnia 10 marca 1921 r. (Dz. Urzęd. nr. 13 poz. 84).

Art. 7.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Poznań, 2 czerwca 1921 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej.

W. Kucharski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 12 VI 21.

Lipski, starosta.

509.

ZARZĄDZENIE

**Wojewody Pomorskiego z dn. 9 VI 21
w przedmiocie przeciwdziałania sprzedaży
rzeczy wojskowych.**

Ministerstwo Spraw Wojskowych zakomunikowało tu, że wedle zrobionych przez nie spostrzeżeń, wypadki sprzedawania przez zdemobilizowanych żołnierzy Wojsk Polskich, wzgl. inne osoby cywilne części umundurowania pozostawionego urlopowanym w myśl instrukcji demobilizacyjnej do czasowego użytku, mnożą się z dniem każdym z znaczną stratą dla Skarbu Państwa.

Celem zapobieżenia tym niewłaściwościom, przesyłając odpisy wydanych w powyższej kwestji przez władze wojskowe rozkazów, zarządzam jak następuje:

1. Należy podać do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Orędownikach Powiatowych, w miastach także w prasie codziennej, że sprzedaż lub pozycie części umundurowania wojskowego pochodzenia rządowego (Rozkaz M. S. W. z 7 XII 20, L. Dz. 23757 Mob) nie wyłączając bielizny i obuwia, jako przedmiotów stanowiących własność państwa są zabronione i będzie jako przestępstwo karnie ścigane. W szczególności, o ile czynu tego dopuściła się osoba podpadająca orzecznictwu sądów wojskowych (Tyt. I rozp. Rady Min. z dn. 10 maja 1920 r. Dz. Ustaw nr. 59 poz. 368) grozi jej odpowiedzialność karna z § 138 K.W. o ile zaś osoba podlegająca orzecznictwu sądów cywilnych, to odpowiadać będzie w myśl § 246 NKK. Niemniej ściganym będzie, według przepisów ustaw karnych powszechnych, nabywanie wymienionych powyżej przedmiotów wzgl. przyjmowanie ich z zastaw przez osoby trzecie do wojska nie należące (§ 370 pkt. 3 NKK.).

W tym względzie wydało Ministerstwo zarządzenie dnia 17/1 1921 L. Dz. 5 I c 38/21.

2. W związku z powyższym ogłoszeniem PP. Starości i Prezydenci winni za pomocą podległych sobie organów, tak państwowych jak i samorządowych, zwrócić baczną uwagę na przestrzeganie powyższego zakazu przez ludność, w pierwszej zaś linii przez zawodowych handlarzy używanej odzieży, nad którymi w tym kierunku rozciągnąć należy kontrolę. Ujawnione wypadki przekroczeń należy kierować łącznie z zakwestionowanymi przedmiotami do właściwych władz sądowych.

3. W ścisłej łączności z kwestją powyżej poruszona pozostaje sprawa zwrotu przez bezterminowo urlopowanych części odzieży wojskowej wypożyczonej im w chwili zwolnienia z wojska.

Punkt 4 załączonego w odpisie rozkazu M. S. W. z 27 I 1920 (Dz. Rozkazów N 4 poz. 78) wyjaśnia, komu, w jakich warunkach i jakie przedmioty ekwipunku wojskowego mogą być pozostawione do czasowego używania. Rozkaz M. S. W. z dn. 27 listopada 1920 ustala, jako ostateczną granicę chwili, do której wypożyczone przedmioty winny być zwrócone, moment, w którym bezterminowo urlopowany na ubranie cywilne sobie zapracuje, o ile wogóle ubranie cywilnego nie posiada. W tym bowiem ostatnim wypadku winien on jest wypożyczone przedmioty zwrócić natychmiast po powrocie do domu.

Pomimo tych pouczeń wypadki niezwracania części umundurowania przez bezterminowo urlopowanych są tak liczne, że zniewalają władze państwowe do interwencji wobec opieszalych.

W pierwszym przeto rzędzie należy zwrócić się do bezterminowo urlopowanych przy pomocy ogłoszeń, ustnych wezwań, komunikatów w prasie codziennej, po wsiach również w czasie liczniejszego zgromadzenia się ludzi w czasie nabożeństw za pośrednictwem duchowieństwa itp. z wezwaniem aby osoby, które znajdują się w posiadaniu wypożyczonych przez oddziały wojskowe części umundurowania a mają już ubrania cywilne, lub też odpowiednie środki na ich sprawienie części te natychmiast zwróciły, przyczem zaapelować wypadnie do ich obywatelskiego poczucia, wskazując na poważne straty, jakie państwo w razie przeciwnym przez ubytek tych ubrań poniesie, nie mając bowiem odpowiednich zapasów, a będąc wojną wyniszczone zmuszone będzie państwo wypożyczoną, a nie zwróconą odzież zastąpić nową, której nabycie wobec niezmiernie wysokich cen zagrozi równowadze budżetowej.

Tu podkreślić należy, że wszelka nieusprawiedliwiona niechęć, lub zwłoka w zwrocie wypożyczonych przez państwo przedmiotów zasługiwałyby w danych okolicznościach na miano postępowania nieuczciwego.

Przedmioty zwracane odsyłać winni bezterminowo urlopowani do P. K. U. wzgl. w razie zbyt uciążliwej komunikacji z nią, do najbliższego komisariatu posterunku policji, lub żandarmerji wojskowej.

4. Kontrolę indywidualną, jaką władze państwowe powinny rozciągnąć w kwestji niniejszej, zorganizować należy wedle następujących wytycznych:

a) miejscowe władze policyjno-administracyjne winny utrzymać nad przybyłymi do domu bezterminowo

urlopowanymi kontrolę co się tyczy posiadania, wzgl. używania wypożyczonych części odzieży wojskowej. Na podstawie tej osobistej znajomości wzgl. posiadanych przez urlopników dokumentów wojskowych w których uwidocznia się rodzaj i jakość wypożyczonych przedmiotów, miejscowe władze policyjno-administracyjne będą mogły zorientować się, kto w gminie (mieście) posiada takie przedmioty, z drugiej strony znajomość materialnych stosunków poszczególnych mieszkańców pozwoli im, ocenić, kto już odzieży wypożyczonej niezbędnie nie potrzebuje i wobec tego oddać ją powinien. **W konsekwencji przeto rzeczą ich będzie wezwać te osoby do bezzwłocznego zwrotu odnośnych części ekwipunku.**

b) oprócz kontroli wykonywać się mającej przez miejscowe władze policyjno-administracyjne, o której powyżej mowa, organa policji państwowej są obowiązane, przy sposobności pełnienia swych czynności służbowych, zarówno w gminach miejskich jak wsiach, w większych miastach, zwracać uwagę na używanie odzieży wojskowej przez bezterminowo urlopowanych. Osoby, co do których policja bądź to na zasadzie własnych wiadomości lub spostrzeżeń, bądź to wskutek doniesień władzy wojskowej, cywilnej lub wiarogodnych osób prywatnych będzie mogła nabrać przekonania, że używają wypożyczonych części odzieży wojskowej, mając już własną, lub mogąc ją sobie sprawić, należy wezwać do bezzwłocznego zwrotu wypożyczonych przedmiotów pod rygorem następstw karnych odnośnych postanowień powszechnej ustawy karnej. W razie oporu należy postąpić w myśl odnośnych postanowień przepisów o postępowaniu karnem.

Przedmioty, zwrócone przez strony winny organy policji państwowej deponować pod swoim nadzorem i następnie przesyłać za pośrednictwem miejscowej władzy policyjno-administracyjnej do właściwych PKU. z którymi należy się co do bliższych szczegółów przesyłki porozumieć.

Toruń, dnia 9 VI 1921

Wojewoda Pomorski
Jan Brejski

WYCIĄG

z dziennika rozkazów wojskowych nr. 4
z dnia 17 II 1920 roku

Ubrania cywilne żołnierzy, oraz ekwipowanie zwalnianych z wojska.

W sprawie cywilnych ubrań żołnierzy powołanych do czynnej służby wojskowej i ekwipowania żołnierzy zwalnianych z wojska zarządzam, co następuje:

1. Żołnierze polscy, którzy wstępując do jednej z byłych armji zaborczych oddali swoje cywilne ubrania byłym władzom zaborczym, a ubrania te przepadły, bądź to z powodu wywiezienia ich z obszaru Państwa Polskiego przez b. władze zaborcze, bądź to z jakichkolwiek innych powodów, mogą ze swemi pretensjami zwracać się do Głównego Urzędu Likwidacyjnego w Warszawie, względnie do Polskiej Wojskowej Komisji Likwidacyjnej w Wiedniu, o ile służyli w byłej armji austriackiej.

2. Żołnierze polscy, którzy obecnie powoływani są do czynnej służby, mają ubrania cywilne po otrzymaniu ekwipunku wojskowego złożyć za potwierdzeniem, w magazynie swej formacji zapasowej (baonu, szwadrona, baterji), która wydała mundur wojskowy.

Każda formacja zapasowa obowiązana jest sprowadzić złożone ubrania cywilne w ewidencji, tak by w chwili zwolnienia danego żołnierza z wojska, mógł on swoje ubranie z powrotem otrzymać.

W razie przepadnięcia w ten sposób złożonego ubrania cywilnego, Administracja Wojskowa wyrówna szkodę poniesioną przez poszkodowanego z zastrzeżeniem prawa regresu do osób winnych.

Jak w pierwszym tak w drugim wypadku przysługuje w razie śmierci żołnierza pozostałej po nim

rodzine prawo dochodzenia swych pretensyj z powodu złożonego przez niego ubrania cywilnego.

3. W razie zwolnienia z wojska winien każdy żołnierz, który nie posiada ubrania cywilnego na przechowaniu w magazynach wojskowych, postarać się na czas o ubranie cywilne.

4. Wyjątkowo tylko tym, którzy o ubranie cywilne wystarać się nie mogą należy wypożyczyć cały jeden ekwipunek a więc bluzę, spodnie, trzewiki, owijacze, czapkę i jedną parę bielizny, a w porze zimowej płaszcz.

W tym względzie należy się trzymać następujących zasad:

- a) wartość użytkowa pożyczonych przedmiotów nie może przekraczać 2,5 użyteczności,
- b) bezpośrednio przełożona wojskowa władza zwolnionego ma na jego dokumencie, zwalnającym go z wojska, uwidocznic ilość i jakość pożyczonych przedmiotów, oraz pouczyć go o jego obowiązku natychmiastowego zwrotu pożyczonych przedmiotów wprost PKU. wzgl. przez najbliższy Post. Pol. Państwowej. Odebrane mundury przesłać PKU. do najbliższej intendatury, powiadamiając o tem równocześnie Oddział zwolnionego,
- c) dla utrzymania ewidencji pożyczonych uniformów każda formacja zapasowa obowiązana jest prowadzić odpowiednią ewidencję wypożyczonych umundurowań w kontowej księdze mundurowej i troszczyć się o zwrot pożyczonych przedmiotów,
- d) jeżeli zwolniony zgłosił się do służby w mundurze wojskowym, należy mu przy wystąpieniu z wojska mundur pozostawić, co należy stwierdzić w jego dokumencie zwolnienia z wojska,
- e) pożyczone ubrania wojskowe mogą być pozostawione na własność kalekom wojennym, z wojska zwalnianym, jeżeli przedłożą dodatkowo świadectwo ubóstwa, wystawione przez władze admi-

nistracyjne, a lekarz wojskowy stwierdzi, że wskutek okaleczenia na ubranie cywilne zapracować nie może.

Jeżeli w magazynach wojskowych znajdują się ubrania cywilne po okupantach objęte, a nie można stwierdzić, kto jest ich właścicielem, należy je w pierwszym rzędzie wydawać zwalnianym z wojska ubogim kalekom wojennym, a w dalszym rzędzie zwalnianym z wojska ubogim żołnierzom na podstawie zasad pod c i d, wyszczególnionych, a dopiero po wyczerpaniu tych zapasów wypożyczać mundury wojskowe.

Dnia 27 stycznia 1920 r.

Za zgodność odpisu
(—) Rozwadowski m p.
porucznik

Powyższe zarządzenie Wojewody Pomorskiego jak i wyciąg z dziennika rozkazów wojskowych podaje do wiadomości i ścisłego przestrzegania. Przystępców należy mi podać z odnośnym referatem.

Puck, dnia 16 VI 21 r.

Lipski, starosta.

510.

Zatwierdzenie sołtysa na gminę Śwecino.

Jako sołtysa na gminę Śwecino zatwierdziłem pana Robakowskiego z Śwecina.

Puck, dnia 15 czerwca 1921.

Lipski, starosta.

511.

Zatwierdzenie rendanta Kasy gminnej w Łebczu.

Jako rendanta Kasy gminnej w Łebczu zatwierdziłem pana Józefa Kryżona z Łebcza.

Puck, dnia 11 czerwca 1921 r.

Lipski, starosta.

OGŁOSZENIA

BANK HANDLOWY W POZNANIU Tow. Akc.

Gr. Wollwebergasse 27 ODDZIAŁ GDAŃSKI Telefony nr. 967 i 5446

Kapitał zakładowy i rezerwowy ca. 260 000 000 mk.

Rok założenia 1873 Adres telegraficzny: POZNABANK

Instytucja centralna w Poznaniu, Plac Wolności 8/9

ODDZIAŁY:

Pomorze: Grudziądz, Starogard, Tczew. **Wielkopolska:** Inowrocław, Leszno, Ostrów, Zbąszyń, Poznań Stary Rynek, Gniezno, Wągrówiec, Bydgoszcz. **Górny Śląsk:** Bytom, Mysłowice, Tarnowskie Góry, Zabrze. **Królestwo Polskie:** Warszawa, Łódź, Lublin, Siedlce. **Małopolska:** Lwów, Kraków, Przemyśl, Sanok, Borysław, Dębice, Górlce, Jarosław, Nowy Sącz, Sambor, Stanisławów. **Berlin:** M. Stadthagen, Tow. Akc.

Załatwia wszelkie transakcje bankowe, wydaje akredytywy, wymienia pieniądze zagraniczne, oprocentowuje depozyty w markach niemieckich od 3 % do 5 % podług umowy, przyjmuje przekazy na wszelkie banki zagraniczne, krajowe i t. d.